

လုံးချင်းဝတ္ထုသစ်

ဆုဂျေးနွယ်

ရင်ထဲမှာကျင်းပတဲ့ပွဲတော်

ပ န် ၊ ချီ သိ န် ၊ ၉.၁၂.၂၀၀၉

မြိုင်ကြော့သည် အဘွားနှင့် ထိုင်စကားပြောရင်း ကြယ်ရောင်လှေကားက ဆင်းလာတာကို မော့ကြည့်မိသွားရ၏။ သူ့ပုံစံက ပေါ့ပါး ဖျတ်လတ်လန်းဆန်း တက်ကြွနေသည် ။

“ဒီ...ဒီ”

လေကလေးပင် ချန်လှို့ . . . ။

စတိုင်ဘောင်းဘီ ကာကီရောင်နှင့် အပေါ်က သခွားရောင် ဖျော့ဖျော့ရှုပ်အင်္ကျီပေါ် မတ်တတ်စင်းသေးသေး အနက်ကလေးတွေပါတဲ့ အင်္ကျီကို လက်ရှည်ချပြီး ဝတ်ထားသဖြင့် အရွယ်လေးနှင့် မလိုက်အောင် ရှင်းသန့်တည်ငြိမ်နေသည် ။

တကယ်တော့ ကြယ်ရောင်က အသက်ငယ်ပါသေးသည် ။

သူမနှင့်ဆို ရှစ်နှစ်လောက် ကွာသည် ။

လှေကား လက်ရန်းကို ပွတ်ဆွဲကာ လျှောတိုက်ဆင်းလာသော လမင်းကြယ်ရောင်က ဧည့်ခန်းမှာ အဘွားနှင့် အတူရှိနေသော မမမြိုင်ကို တွေ့တော့ ကိုယ်ရှိန်သတ်လို့ ဣန္ဒြေ ဆည်လိုက်ပါသည် ။

ထို့နောက် နှုတ်ခမ်းကို စေ့ကာ ပြုံးပြချင်းဆတ်ရင်း

“မမ ရောက်နေတာကိုး . . . ”

“အေး. . . ဟုတ်တယ်. . . ရှမ်းခေါက်ဆွဲစားရအောင် အဘွား အစောကြီး ခေါ်လိုက်တာ”

အဘွားဒေါ်နန်းဖုံသည် မနက်ခင်းစာ ဘရိတ်ဖတ်စံကို သူ့လက်ရာဖွယ်ဖွယ်ရာရာလေး ပြုလုပ်တတ်ပြီး သူ့မြေးကို ကျွေးရမှ စိတ်ချမ်းသာသူ။ ။

ထို့အတူ ဘေးကပ်လျက်ခြံက မြိုင်ကြော့ကိုလည်း သူ့လက်ရာမြည်းကြည့်ဖို့ အမြဲ ဖိတ်ခေါ်တတ်သူ။

အဘွားသည် ရှမ်းစပ်မို့ ရှမ်းအစားအစာတွေ စီစဉ်ချက်ပြုတ်တဲ့ နေရာမှာ သိပ်တော်သည် ။

အဘွားရဲ့ ဂျူးမြစ်နိုင်နိုင်နှင့် ငါးထမင်းနယ်ဟာဆိုရင် စွဲစေတာပါ. . . ။

ဒါကြောင့် မြိုင်က အဘွားဆီ မုန့်လုပ်နည်း သင်တန်း တက်ဖို့ ပင် တွေးထားရသူ။

“ကျောင်းသွားမလို့ လား ကြယ်ရောင်”

“ဟုတ်ကဲ့”

ကျောပိုးအိတ်ကို ပခုံးပေါ် လွယ်ထားတဲ့ သူ့အမူအရာက ပျိုမြစ်လန်း ဆန်းနေသည် ။ ဆံပင်တွေကို ဂျဲနှင့် ပြောင်လက်စိုရွှံ့စွာ အပေါ်ထောင်ထားကာ သူ့အနား ကပ်လာလျှင် ရေမွှေးရနံ့လား၊ ဘော်ဒီပရေလား မသိ မွှေးကြိုင်နေသည် ။

“အဘွား...တက့တာ...”

ဘွားအေ လုပ်သူပါးကို ရွတ်ခနဲ မွှေးကာ ကလေးလို နှုတ်ဆက်သ

ည် ။

အဘွားမျက်နှာ ကြည်နူးခြင်းနှင့် ပြုံးမြဲကြည်လင် သွားပါသည် ။

“အေး ... အေး ... မြေးလေး ... ကားကို ဖြည်းဖြည်းမောင်းနော်”

“ဟုတ်ကဲ့ ... မမ ... ကျွန်တော် သွားဦးမယ်”

“ဪ... အင်း... အင်း...”

အကြည့်ငေးနှင့် ငြိမ်နေမိရာက မြိုင်ကြော့ ခေါင်းညိတ်သည် ။

ခြေလှမ်းကျဲနှင့် ထွက်သွားတဲ့ သူ့ကျောပြင်ကို ဆက်ပြီး ကြည့်နေမိသေးသည် ။

ကြယ်ရောင်ကို တွေ့ပြီ ဆိုတာနှင့် သူမ မျက်လုံးက အမှတ်တမဲ့ ကပ်ပါသွားတတ်တာ ဘာကြောင့်မှန်း မသိပဲ အကျင့်ပဲ ဖြစ်နေပြီ။ အလိုအလျောက် သူ့ကို ကြည့်နေချင်မိတာပါပဲ။ ဘာရယ်လို့ လည်း မဟုတ်။ သူ့အမူအရာ။ သူ့လှုပ်ရှားမှု ၊ သူ့စကားသံ၊ သူ့ရဲ့ မျက်လုံးဝေခနဲ အကြည့်။ အားလုံးဟာ မြိုင်ကြော့ကို စိတ်ချမ်းသာ ကြည်မွေ့စေသည် ။

ဆန်းကြယ်သော ဤအဖြစ်အပျက်က ဘာကြောင့်မှန်းလည်း သူမနားမလည်။

သူမမှာ ဘာရည်ရွယ်ချက်မှ လည်း ရှိတာမဟုတ်။

ဒီအတိုင်းလေး ကြည့်ချင်မိတာ တစ်ခုပါပဲ။

တကယ်တော့ ကြယ်ရောင်တို့ မိသားစုနှင့် သူမတို့ မိသားစုဟာ ဟိုးယခင် မိဘတွေ လက်ထက်ကတည်းက တစ်ရပ်တည်းနေ၊ တစ်ရေတည်းသောက်ပြီး နေထိုင်ကြီးပြင်းလာသူတွေပါ။

မြိုင်ကြော့ယဉ်ကို ဖေဖေ မွေးစားခဲ့တာလည်း သူတို့ အားလုံးသိသ

ည် ။ အဲဒီတုန်းက အသက်ငါးနှစ်ကျော် ခြောက်နှစ်မို့ မြိုင်ကြော့လည်း ကောင်းကောင်း မှတ်မိသည် ။

ဖေဖေဟာ တကယ်တော့ မြိုင်ကြော့ရဲ့ ကယ်တင်ရှင် ကျေးဇူးရှင်ပါ။ မြိုင်ကြော့ ရှစ်နှစ် လောက်ရှိမှ ကြယ်ရောင်ကို မွေးဖွားလာခဲ့တာ။ ငယ် ငယ်တုန်းက သူ့ကို မြိုင်ကြော့ ထိန်းခဲ့ရသေးသည် ။ ပြီးတော့ ကစား ဖော် ... သူ့ငယ်ဘဝ အရိပ်ဖျားအားလုံးဟာ မြိုင်ကြော့ရှေ့မှောက်မှာ အ ထင်းသားပါ။

သူ ဘာကြိုက်တယ် မကြိုက်ဘူး၊ ဘယ်နေရာဆိုးတယ်၊ ဂျစ်ကန်တ ယ်၊ သူ့ဝါသနာကဘာ စသဖြင့် သူမ အသေးစိတ် သိသည် ။

သူ အဖြူအစိမ်း ကျောင်းဝတ်စုံလေးဖြင့် မြိုင်ကြော့ရှေ့မှာ ဖြတ်သွား ဖြတ်လာရင်း အခုတော့ တဖြေးဖြေး တက္ကသိုလ်ကျောင်းသားကြီး ဖြစ်ခဲ့ပြီ ... ။

အရင်တုန်းက နီးကပ်နွေးထွေးခဲ့ပေမယ့် နောက်တော့ အနည်းငယ် ခပ်တန်းတန်း စိမ်းသွား ... အေးစက်သွားတာ ဘာကြောင့်လဲ မြိုင်ကြော့တွေးမရ။ သူနှင့် မြိုင်ကြော့ကြားမှာ အမြဲတမ်း တစ်ခုခု ရှိနေ တယ်ဟု အထင်ရောက်မိသည် ။

သို့သော် ထိုတစ်ခုခုဟာ ဘာရယ်လို့ သူမ ရှင်းမပြတတ်။ သူမ ကိုယ် တိုင်လည်း မရှင်းလင်းပါ။

“မြိုင်လေး အဖေရော ... ပြန်ရောက်ပြီလား ... အဖေကြီးအတွက် ရှ မ်းခေါက်ဆွဲ ထည့်သွားဦးနော်”

“အဖေ မရောက်သေးဘူး အဘွား ... ဂေါက်ဖိကွင်းက အပြန် နော က်ကျမယ်ထင်တယ်”

အဘွား အမေးကို ပြန်ဖြေရင်းက သူ ကားစက်မနီးသေးတာ မြိုင်ကြော့ နားစွင့်မိသည်။ ။

“ဂျီး ... ဂျစ် ... ဂျစ်” ဟု အသံမြည်ရင်း စက်က ပြန်ပြန် ရပ်သွားသည်။ ။

တအောင့်ကြာအောင် စက်နှိုးကြည့်။ စက်ဖုံးဖွင့်။

ပြီး ဟိုကြည့်ဒီကြည့်၊ လက်က နာရီကိုလည်း မြှောက်ကာ မြှောက်ကာ ကြည့်ရင်း နောက်တော့ ‘ကျွတ်’ခနဲ ကြယ်ရောင် ရေရွတ်သည်။ ။

“ကျောင်းသွားကာနီးမှ ကားက ဖောက်ပြီကွာ ... တောက်”

တောက်တစ်ချက်ခတ်ရင်း စက်ဖုံးကို ဒုန်းကနဲ ဆောင့်ပိတ်ပစ်လိုက်သည်။ ။

ကား ဘာဖြစ်သလဲ မသိ။ အသေးစိတ်ကြည့်နေဖို့ လည်း အချိန်က မရှိ။ ဆီပျောက် မီးပျောက်တော့ ကြယ်ရောင် ကြည့်တတ်သည်။ ။ အခုဟာက ကာဘရိုက်တာကလား မော်တာကလား မသိ၊ အသံက လုံးဝ မမှန်။

ကိစ္စမရှိ၊ ပစ်ထားလိုက်မည်။ ကျောင်းကပြန်မှ စစ်ဆေးတော့မည်။ ကျောပိုးအိတ်လေး တစ်ချက်ပြင်လွယ်ရင်း လမင်းကြယ်ရောင်က တိုက်ထဲ ပြန်ဝင်လာသည်။ ။

မြိုင်ကြော့က ပျာယီးပျာယာ သူ့ဟန်မူယာကို မျက်လွှာလေးပင့်ကာ ကြည့်မိပြန်သည်။ ။

“မြေးလေး ... ကားဘာဖြစ်လဲ”

“စက်မနီးဘူး အဘွား”

“မောင်သက်လွင်ကို ဝပ်ရှော့က ကောင်လေး ခေါ်ခိုင်းလိုက်မယ်၊ ရ

တယ် မြေး ကျောင်းသွားမှာ အေးဆေးသွား”

“သူရဆီ ဖုန်းဆက်လိုက်ဦးမယ်”

ဟန်းဖုန်းယူပြီး သူ ဝရန်တာ ထွက်ပြော၏။

“သူရ ထွက်သွားပြီလား၊ အား ... ပြဿနာပဲ၊ ဒီကောင်က တစ်ရက် တလေ လာခေါ်ခိုင်းမလို့ ဟာ ဝီရိယပိုပိုနဲ့ ဘယ်လစ်တာလဲ မသိပါဘူး”

သူ ပွစိပွစိ ရေရွတ်ကာ အဘွားကို လာပြန်ပြောသည် ။ တက္ကစီနှင့် သွားဖို့ ပဲ ဆုံးဖြတ်သည် ။

“ကြယ်ရောင် မ ဝင်ပို့ပေးမယ်လေ၊ မလည်း အပြင် ထွက်မှာ ပဲ”

“ရပါတယ်ဗျာ ... နေပါစေ”

“ပို့ပေးမယ်ဆိုမှ ”

“ ဒါမမ ရုံးသွားမယ့်ပုံမှ မဟုတ်သေးတာ”

ကြယ်ရောင်က မြိုင်ကြော့ ရေမိုးချိုးပြီး အလှပြင်ပြီးမှ ရုံးသွားတက် တာ၊ အပေါ်က ကုတ်အင်္ကျီလှလှလေး တစ်ထည်ကို အမြဲတမ်း ထပ်ဝတ် ထားတတ်တာ သိနေသူပဲ။

အခုဟာက အိမ်နေရင်း တီရှပ်လက်ပြတ်နှင့် ခပ်မြင့်မြင့် စုချည်ထား တဲ့ အိမ်နေရင်းပုံစံ။

“မ အဖေပိုင်တဲ့ ဟိုတယ်ရုံးကို သွားတာ ဘာပုံပဲ ဖြစ်ဖြစ် ရတာပဲ”

“သိပါတယ်ဗျာ၊ ကြွားရပြန်ပြီ”

“မင်းပဲ စောဒကတက်နေပြီး ကဲ အချိန်မရှိဘူးမို့လား၊ မြန်မြန်လာ၊ မ ,ကားယူပြီး ထွက်ခဲ့မယ် ဟုတ်ပြီလား ”

အဘွားကလည်း ‘အဆင်ပြေသားပဲ၊ မြိုင်ကလေး ပို့ပေးမယ်ဆို လိုက်သွားလိုက်ပေါ့’ ဆိုသဖြင့် သူ မငြင်းသာ။

ချက်ချင်းလို မြိုင်ကြော့ မောင်းနေကျ မာခံတူး မီးခိုးရောင်လေး ခြံရှေ့ရောက်လာပါသည်။ ။ ကြယ်ရောင်က ပခုံးထက်မှ ကျောပိုးအိတ်ကို ဖြေကာ ကားထဲ ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။ ။

မမမြိုင်ကြော့ဆီက သနပ်ခါးရေမွှေးနံ့ ယဉ်ယဉ်လေး တစ်မျိုးကို ရှူရှိုက်ရသည်။ ။

သူမရဲ့ ကားလေးထဲ စပရေးနံ့လည်း မွှေးပျံ့နေပါသည်။ ။

ကြယ်ရောင်က အခုလေးတင် ခြံထဲက ခူးယူလာသော အိုးပုတ်စံပယ် အပွင့်ကြီးကြီးလေးတွေကို ကားဒက်ရှ်ဘုတ်ပေါ်တင်လိုက်၏။

မနက်ခင်းမှာ စပယ်ပန်းရနံ့ လေးက ဆွတ်ပျံ့လန်းဆန်း သွားစေသည်။ ။

‘မ’ အတွက် ပန်းခူးလာတာလား”

“ဒီတိုင်းပဲ ရပ်စောင့်ရင်း ခူးလိုက်တာပါ”

သူ ဖြေပုံကို မြိုင်ကြော့ယဉ်က ပြုံးမိလေသည်။ ။

ချာတိတ်လေးရဲ့ မျက်နှာက အမြဲလို ရှက်ကိုးရှက်ကန်း။

လူပျိုပေါက်စ ဖြစ်လာကတည်းက ဒင်းပုံစံက ဘာဖြစ်သွားမှန်း မသိ

။

အရင်လို နွေးထွေးမှုတွေ ခပ်တန်းတန်း ဖြစ်သွားခဲ့တာ ဘာကြောင့်လဲ။

သူ့ဘက် လှည့်ကြည့်ရင်း မြိုင်ကြော့စိတ်ထဲ သူ့ဆံပင်လေးတွေကို

ဆော့ကစားပြီး ဖွပ်စလိုက်ချင်စိတ်တောင် ပေါက်သည် ။ ဟွန်း ... ရှိုး
လေးက ခပ်များများ ရယ်။

မျက်နှာလေးက စူပုတ်ပုတ်နှင့် ခပ်တင်းတင်း။

ဘာတွေကို မကျေနပ် အလိုမကျ ဖြစ်နေသလဲ မသိ။

ခဏနေလျှင် သူက ကျောပိုးအိတ်ထဲမှာ စီးကရက် ဘူးကို နှိုက်ယူလို
က်ပြီး ...

“ကျွန်တော် စီးကရက် သောက်မယ်”

“အို ... မသောက်ပါနဲ့ ”

“သောက်ချင်တယ်”

“အဘွားနဲ့ တိုင်ပြောမယ်”

“တိုင်ချင်တိုင်”

“မ, မီးခိုးနဲ့ မွန်မယ်လေ”

“နည်းနည်းသည်းခံပေါ့၊ မမ ယူတဲ့ ယောက်ျား စီးကရက်ကြိုက်နေရ
င်ရော ဒီလိုပဲ ရှုံ့မဲ့ပြီး လက်နဲ့ ခပ်ထုတ်ပစ်မှာ လား”

“ဒါပေါ့”

“စောင့်ကြည့်ရသေးတာပေါ့”

“မမှ ယောက်ျားမယူတာ”

“အဲဒါလည်း ကြည့်ရမှာပဲ”

“အခုချိန်ထိတော့ ယောက်ျားတွေကို အထင်ကြီးလို့ မရသေးဘူး၊
စဉ်းစားလိုက်ရင် ခေါင်းရှုပ်တာပဲ ရှိတယ်”

“ဟာ ... ဟ ... ဒါဆို မမက မပျိုကြီး လုပ်မှာ ပေါ့ ”

“အင်းပေါ့ ... အခြေအနေအရပေါ့”

“အခြေအနေအရဆိုတော့ ဆုံးဖြတ်ထားတာ မဟုတ်သေးတဲ့ သဘော”

“အို ... ကျုပ်ယောက်ျားယူတာ မယူတာ ရှင် ပူမနေစမ်းပါနဲ့ ”

မမ ပြောပုံကြောင့် သူ ရယ်လိုက်မိသည်။

အပျိုကြီးပေါက်စက စကားပြောရင် ပြတ်သည်။ ဒါပေမဲ့ စတိုင်းကတော့ မိုက်သည်။ ။ တစ်ခါတလေ နဖူးပေါ်က ဆံပင်တွေ အပြောင်သိမ်းပြီး အဒေါ်ကြီးပုံစံ ဖမ်းတတ်သည်။ ။ ကျောင်းမှာ ရော၊ အပြင်မှာ ရော ဘောဘီလေးတွေ ငေးကြည့်မိတိုင်း မမနှင့် ယှဉ်တွဲ တွေးမိသည်။ ။

သူဟာ မမခေါင်းပေါ်က ဆံညှပ်ကလစ် အရောင်လေးကအစ မှတ်မိနေတတ်သည်။ ။

အထူးသဖြင့် မမက ခရမ်းရောင်၊ အစိမ်းရောင်လေးတွေ ဝတ်ရင် ပိုလှတတ်သည်။ ။ ပန်းနုရောင်နှင့်ဆိုလည်း ကြည့်ကောင်းတာပါပဲ။

အခုလို တီရှပ်လက်ပြတ် အနီရဲလေးနှင့် ဆိုတော့လည်း ဝင်းဝင်းမွတ်မွတ် နူးညံ့နေတဲ့ ပခုံးလေးတွေ၊ လက်မောင်း သားလေးတွေက လက်နှင့် ဖွဖွထိ ချင်စရာ ဆွဲဆောင်မှု ပြင်းပြနေသည်။ ။

ဒီလည်တိုင်လေး ဒီပခုံးလေးတွေကို တခြား ကောင်တွေ ကြည့်မှာ သူမလိုလား။ ဒါကြောင့် မမ အင်္ကျီလက်ပြတ်တွေ၊ ပခုံးကြိုးသိုင်းတွေနှင့် ဝတ်တာ သူ မကြိုက်။

ပြောခွင့် မရှိလို့ ဘာမှ မပြောပေမယ့် သူ့ရင်ထဲမှာ ဒါကို မနှစ်သက်နိုင်ပါ။ ဘာမှ မဆိုဘဲ သူ့ဘာကြောင့် သဝန်တို့မိသလဲ မပြောတတ်။ အလုပ်ကိုသာ အမြဲကြိုးစားပြီး ခေါင်းတင့်ငုံ့နှင့် စာဖတ်နေတတ်တဲ့ မမမှာ ရည်းစား သန့်ကိစ္စ ဘာဘာညာညာ မကြားရဖူးပေမယ့်လည်း သူ

စိတ်မချနိုင်။

မမက စိတ်မဝင်စားလည်း ပဲ မမ အဖေ ဦးကောင်းမြတ်က အိမ်ထောင်ချပေးနိုင်တာပဲ မဟုတ်လား။

ဦးကောင်းမြတ်မှာ လုပ်ငန်းရှင် မိတ်ဆွေ အသိုင်းအဝိုင်းတွေ အများကြီးရှိသလို ဂေါက်ဖ် ရိုက်ဖော် သူငယ်ချင်းတွေရဲ့ သားတွေကလည်း တစ်ခါတလေ အိမ်ကို လာတတ်သေးသည် ။ဒါတွေဟာ ကြယ်ရောင်အတွက်တော့ မသိမသာ နှင့် စိုးရိမ်ရေမှတ်တွေပဲပေါ့။

သူက ဘာကြောင့် နောက်မှ မွေးဖွားလာရသလဲ။

မမနှင့် အသက်အရွယ်တူ ဖြစ်ချင်သည် ။

သူ့ကို ကလေးလို သဘောထားတာ မခံချင်။ မမရဲ့ မျက်လုံးအကြည့်လေးက နူးညံ့ပျော့ပျောင်းပြီး သူ့အပေါ် ကလေးတစ်ယောက်လို ချစ်စနိုး ဆန်ဆန် ကြည့်တတ်တာကို သူမကြိုက်။

အစ်မဖြစ်သူက မောင်လေးတစ်ယောက်အပေါ် ချစ်စနိုး ဖြစ်နေတာမျိုး သူမလိုချင်။

သူ့စိတ်တွေက ဘယ်အချိန်က ပြောင်းလဲမှန်းမသိဘဲ ပြောင်းလဲနေပြီ

။

သူ့ဘက်က မရိုးသားမိတာကို သူ့ဘာသာရှက်ပြီး တစ်ခါတစ်ရံ ကိုယ့်ကိုယ်ကို စိတ်တိုရသည် ။

မမမြိုင် သိသွားမှာ လည်း စိုးသည် ။

ဒါကြောင့်လည်း သူ့ဆက်ဆံရေးတွေက အေးစက်လိုက်၊ ဂျစ်ကန်က နံဖြစ်လိုက်နှင့် မငြိမ်မသက်ဘဲ အနိမ့် အမြင့်များ နေရတာပါ။

မမမြိုင်များ ရိပ်မိသွားမလားဟု လည်း ကြယ်ရောင်က တချီတချီ ပူပန်မိသေးသည် ။

ကျောင်းဝင်းထဲရောက်လျှင် ကြယ်ရောင်က ...

“သင့်ခံယူပဲ မမ၊ ဒီနားလောက်ဆို ရပါပြီ”

“မင်း အတန်းနားရောက်ရင် ကောင်မလေးနဲ့ ချိန်းထားလို့ လား”

“ဘယ်က ကောင်မလေးလဲ”

သူက မျက်မှောင်ကုတ်လျက် ပြန်မေးသည် ။

“မသိဘူးလေ၊ ဟိုတစ်ခါ မင်း ကားပေါ်မှာ တွေ့ဖူးလို့ ပါ”

“အဲဒါ ရိုးရိုးခင်တဲ့ သူငယ်ချင်းပါ”

မြိုင်ကြော့က မယုံသလို နှုတ်ခမ်းလေးတစ်ချက် တွန့်ကွေးရုံ ပြုံးလိုက်၏။

သူ့သူငယ်ချင်းမလေးတွေက ခပ်ကဲကဲပါ။ စကားပြောရင်း သူ့ပခုံးကို တဖတ်ဖတ် ရိုက်တာလည်း မျက်မြင်၊ ဟိုဟိုဒီဒီ ကြိုပို့ တာဝန်ယူပေးရတာလည်း မျက်မြင်၊ ညကြီး သန်းခေါင် ဖုန်းပြောပြောနေတာကလည်း တမေ့တမော။

ဒါဟာ ရိုးရိုးဖြစ်နိုင်မလား။

ယောက်ျားတစ်ယောက်နှင့် မိန်းမတစ်ယောက် နီးစပ်နေပြီဆိုရင် သူတို့ ဆီမှာ သာယာမှု တစ်ခုခုတော့ ရှိကိုရှိမှာ ပါ။

ဒါကို မင်း မငြင်းပါနဲ့ မောင်လေး။

ကောင်မလေးတွေက ချစ်စရာကောင်းတဲ့ အတွက် မင်း
စိတ်လှုပ်ရှား နိုင်ပါတယ်။

ရည်းစားအတည်တကျ မတွဲဘူးဆိုရင်တောင် ကြယ်ရောင်ပတ်လ
ည်မှာ ကောင်မလေးတွေ ဝိုင်းကြီးပတ်ချာလည် နီးစပ်ခင်မင်နေတာတွေ
အများကြီး။

အဘွားရှေ့မှာ သာ ရိုးကုပ်ကုပ်ထင်ရပေမယ့် အပြင်မှာ တော့ ဒင်းမ
ရိုးပါဘူးနော်။

သို့သော် ... အဲဒါ မြိုင်ကြော့နှင့် ဘာဆိုင်သလဲ။

မဆိုင်ဘဲနှင့် မမေးသင့် ...။

တော်ပြီ မြိုင်ကြော့ နင်ရပ်လိုက်တော့။

ခေါင်းထဲက ထုတ်ပစ်လိုက်။

နင်နဲ့ လမင်းကြယ်ရောင်ဟာ တခြားစီ တစ်လိုင်းစီပါ။ နင့်စိတ်ကူး
ယဉ်တာတွေ ထားလိုက်တော့။

“အိုကေ... အလကားစတာပါ။ မမ ... သွားမယ်နော်”

ကြယ်ရောင် ကားပေါ်က ဆင်းပြီးတာနှင့် သူမက လက်ပြကာ ကား
ကို ဂငယ်ကွေ့ ကွေ့ပြီး ထွက်လာခဲ့သည် ။

ဒီကောင်လေးနှင့် ပတ်သက်ပြီး အစွဲအလမ်း မထားချင်ပါ။

တကယ်တော့ သူက သူ့ဘဝနှင့်သူ။

မြိုင်ကြော့ ဘဝက ...

ပင့်သက် ငွေငွေ ရှက်မိသည် ။

မြိုင်ကြော့ ဖြတ်သန်းရတဲ့ အတွေ့အကြုံတွေက အများ သူငါလို မဟုတ်။

မိဘတွေက သားသမီးကို ပြုစု ပျိုးထောင်၊ တယုတယ မေတ္တာပေး၊ မိသားစု အရင်းအချာတွေနှင့် ပျော်ရွှင်စွာ နေထိုင် ကြီးပြင်းလာ၊ သူများတွေက အဲဒီလို...။

မြိုင်ကြော့ကျတော့...။

“ဟင်း...”

ပင့်သက် တရှိုက်နှင့် အတွေးကို ဖြတ်တောက်ရ၏။

“ဟေ့...ဒါ ဘယ်ကို လာတာလဲ”

ပန်းဖူးကိုတွေ့တာနှင့် မြိုင်ကြော့က ကားရပ်လိုက်ပါသည် ။

ပန်းဖူးကလည်း မြိုင်ကြော့ကို မမျှော်လင့်ဘဲ ကျောင်းထဲမှာ တွေ့လိုက်တော့ ဝမ်းသာအားရ။

“ကြယ်ရောင့်ကို လိုက်ပို့တာပါ”

“အမယ် ... မိန်းမ ... ဒါကပြန်လစ်တာပေါ့၊ ကိုယ့်သူငယ်ချင်း အရင်းကြီးကိုတောင် ဝင်နှုတ်မဆက်ဘူး တကယ်တည်း”

“ငါကနင် မအားဘူးထင်လို့ ပါ ပန်းဖူးရယ်”

“ အင်းပါ ... ထားပါတော့ ... လာ ... အခုဆင်းခဲ့၊ ကင်နီတင်း သွားရအောင်၊ ငါတို့ မတွေ့တာ ဘယ်လောက်ကြာပြီလဲ”

ပန်းဖူးစကားကြောင့် သူမကားပေါ်က ဆင်းလိုက်သည်။ ။

ထို့နောက် နီးရာကင်န်တင်းဆီ စကားပြောရင်း လျှောက်လာကြသည်။ ။

ပန်းဖူးနှင့် မြိုင်ကြော့က အင်္ဂလိပ်စာ မေဂျာကို အတူတူ တက်လာသူတွေပါ။ ကွာလီဖိုင်းဝင်ပြီး အမ်အေဆက်တက်တော့လည်း အတူတူ၊ နောက်တော့ မြိုင်ကြော့က ဒက်ဒီ ဟိုတယ်လုပ်ငန်းမှာ ဝင်ပြီး ပန်းဖူးက ကျူတာပေါက်စ ဖြစ်လာတော့တာ။

မြိုင်ကြော့သည် ခုထိပဲ အားလပ်ရင် ကျောင်းထဲ လာပြီး ပန်းဖူးနှင့် ကင်န်တင်း ထိုင်တုန်းပါ။

ငယ်ပေါင်း သူငယ်ချင်းမို့လည်း အကြောင်းသိချင်း စကားပြောရတာ အာတွေ့သည်။ ။

လုပ်ငန်းခွင်မှာ ဆို ဒီလို ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်ပြီး အားပါးတရ ပြောဆိုဖြစ်တာ မရှိဘူးလေ။

“နင်နဲ့ ကြယ်ရောင်က UFL ယူအက်ဖ်အယ်လ် တက်နေတာလား”

“အင်း”

“သံယောဇဉ်ကလေးနော်”

“မဟုတ်ပါဘူးဟယ်”

“ဪ ... ငါ ဘာပြောရသေးလို့ လဲ ဟင်း...ဟင်း”

“တွေ့ရင် စပြီ၊ အဲဒါကြောင့် နင့်ဆီ မလာတာ”

“ဘာမှ မဟုတ်ရင်တော့ ငါလည်း ဘယ်စမလဲ၊ နင့်ရင်ထဲမှာ ခုထိ ဒီ ကောင်လေးပဲ ရှိတယ် မဟုတ်လား”

“စိတ်မကူးပါဘူးလို့ ပြောပြီးပြီပဲ ပန်းဖူးရယ်”

“စိတ်မကူးပေမယ့် ရင်ထဲမှာ ကူးနေတယ်မဟုတ်လား”

“တော်စမ်းပါ၊ ဒါပဲ ပြောနေတာပဲ၊ ကဲ ဘာမှာ မှာ လဲ၊ ငါတော့ အအေးပဲ သောက်မယ်”

“ငါ ဗိုက်ဆာနေတယ်၊ မုန့်ဟင်းခါး စားမယ်”

ပန်းဖူးက စားပွဲထိုးလေးကို စားချင်တာတွေမှာ သည် ။

ပုစွန်ကော်ပြန့်ရော၊ ဖက်ထုပ်ရော၊ စမူဆာရော စုံနေသည် ။

ပန်းဖူးသည် အစားစားနိုင်သလောက် လူက ပိတ်ကပ်နေသူပါ။

ဝိနိပိနိပါးပါး အသံက စူးစူးပျာပျာလေးနှင့် ကျူတာမလေးအဖြစ် ချစ်စရာတော့ ကောင်းပါသည် ။

သူမတို့ မုန့်စား စကားပြောနေစဉ် တောင်းရမ်းသော မိန်းမတစ်ယောက်က ရင်ခွင်ပိုက် ကလေးနှင့် အနားသို့ ရောက်လာပါသည် ။ မြိုင်ကြွေက ပိုက်ဆံအိတ်ဖွင့်ကာ နှစ်ရာတန် တစ်ရွက် စွန့်ကြဲလိုက်သည် ။

မိန်းမကြီးသည် သူ့အတွက် ပေးသော ကော်ပြန့်တစ်ခုကို ရင်ခွင်ထဲ ကလေးက လက်လှမ်းတာနှင့် သူမစားဘဲ ချက်ချင်း ပေးလိုက်ပါသည် ။

သူတို့ ထွက်ခွာသွားတာကို မြိုင်ကြွေက ခပ်ငေးငေး ကြည့်နေတာ မြင်လျှင်...

“မြိုင် ... ဘာငေးနေတာလဲ”

“ပန်းဖူးရယ် ... အမေတိုင်းက ကိုယ့်သားသမီးကို ချစ်ကြတယ်နော်”

“အင်းလေ ... အဲဒါ ဘာဖြစ်လို့ လဲ”

“ငါ့အမေကျတော့ ငါ့ကို စွန့်ပစ်ရက်တယ်”

မြိုင်ကြော့အသံလေးက ဝမ်းနည်း နာကျင်မှုနှင့် တုန်ခတ်လှိုင်းထသွားပါသည်။ ။

“နင် အဲဒါတွေ ပြန်တွေးပြန်ပြီလား၊ အတိတ်ကို အတိတ်မှာ ပဲ ထား လိုက်စမ်းပါဟယ်၊ အခု နင့်ဘဝ ပြီးပြည့်စုံတာပဲ”

“ဒါပေမဲ့ အမေအရင်းရဲ့ မေတ္တာကို ငါ မရဘူးလေ၊ သူ့အသက်ရှင်နေ ရက်နဲ့ ငါ့ကို သူများ ဆီ ဘာကြောင့် စွန့်ပစ်လိုက်တာလဲ။ ငါ့ကို ဘာလို့ မု န်းတာလဲ၊ ငါ့မှာ ဘာအပြစ်ရှိလို့ လဲ”

“အဲဒီတုန်းက နင်က ကလေးပဲ မြိုင်ကြော့ရယ်၊ နင် ဘာသိမှာ လဲ၊ သူ့မှာ လည်း သူ့အကြောင်းတော့ ရှိမှာ ပေါ့”

“ဒီရန်ကုန်မှာ တောင် မနေဘဲ နိုင်ငံခြားထွက်သွားတယ်၊ ငါ့ကို ဆေး ရုံမှာ တစ်ယောက်တည်း ထားပစ်ခဲ့တယ်၊ သွေးလွန်တုပ်ကွေး ဖြစ်နေ တာကို အဖေက ကုပြီး အဖေပဲ ငါ့ကို ကောက်မွေးစားခဲ့တာ၊ ငါ ရှေးဘဝ က ဘာတွေ မကောင်းမှု လုပ်ခဲ့မိသလဲ မသိပါဘူး ပန်းဖူးရယ်၊ စဉ်းစား ကြည့်လိုက်တိုင်း ရင်ထဲမှာ ခံစားရတယ်၊ ရင်နာတယ်”

“နင်က ဒါကို ဝေဒနာကြီးအဖြစ် သဘောထားနေတာကိုး၊ မေ့မေ့ပျောက်ပျောက် နေလိုက်လည်း ပြီးတာပဲ”

“ငါ မမေ့နိုင်ဘူး၊ ငါ့အမေရဲ့ မျက်နှာကို အခုထိ မှတ်မိနေတုန်းပဲ၊ အ မေတစ်ခါမှ ငါ့ပါးကို မနမ်းဖူးဘူး၊ အမေက ငါ့ကို မလိုလားဘူး၊ ငါကဘ ရော်ဘလမ်ချိုင်း ဖြစ်နေလို့ ပဲ”

“အေးပါ ... သိပါတယ်၊ အဲဒါတွေ ပြန်မတွေးစမ်းပါနဲ့ အခု ဟိုတယ် မှာ ရော အခြေအနေ ဘယ်လိုရှိလဲ၊ နင်တို့ ဟိုတယ်က လူအဝင်များ တ

ယံနော်”

“အဖေက စည်းစနစ်ကောင်းတော့ နာမည်ကောင်းထွက်တာပေါ့”

ပန်းဖူး တမင်တကာ စကားလမ်းကြောင်း ပြောင်းလိုက်မှန်း သိပေမယ့် မြိုင်ကြော့ကလည်း အလိုက်သင့် ပြောင်းပေးလိုက်သည်။ ။

စိတ်ညစ်စရာ အကြောင်းတွေ ပန်းဖူးဆီပဲ ရင်ဖွင့်ဖြစ်တာ များ ပြီ။

မြိုင်ကြော့ဆီမှာ နွေးထွေးရင်းနှီးတဲ့ သူငယ်ချင်းဆိုလို့ ပန်းဖူးပဲ ရှိတာလေ။

ပန်းဖူးကို တစ်ခါတလေ ညီအစ်မရင်းလို သဘောထားပြီး ရင်ထဲရှိတာတွေ ဖွင့်ဟ ညည်းညူပြောမိတာပါ။

“နင်ရော ကျောင်းမှာ အဆင်ပြေလား၊ နင့်အဖေရော နေကောင်းရဲ့လား”

“အင်း ... အဆင်ပြေတယ်၊ အဖေလည်း နေကောင်းတယ်၊ မောင်လေးကတော့ စင်ကာပူ ပြန်သွားပြီ”

“ဟုတ်လား”

“မောင်လေးကို လေဆိပ်လိုက်ပို့တဲ့ မနက်တုန်းက ငါဘယ်သူနဲ့ တွေ့လဲ သိလား၊ ငါတို့ အတန်းထဲက အရှည်ကြီးကိုမင်းဇော်လေ၊ နင့်ကိုတောင် လိုက်ခဲ့သေးတာ”

ပန်းဖူးက အစပြန်ဖော်သဖြင့် မြိုင် သူ့ကို ပြုံးလွန့်လွန့် မျက်စောင်းရွယ်မိသည်။ ။

“သူနဲ့ တွေ့တော့ အရေးထဲ နင့်အကြောင်းတွေ လာကပ်မေးနေတာပေါ့၊ ငါပြောဖို့ မေ့နေတာ၊ နင့်ဆီကို ဖုန်းဆက်မယ် ဘာညာနဲ့ ”

“မဖွစမ်းပါနဲ့ ပန်းဖူးရယ် ၊ အေးဆေးနေပါရစေ”

“သူ့ခမျာ တကယ် စွဲလမ်းနေတာပါ။ သူ့ဘက်ကြည့်တော့ နင်က သူ့
အတွက် အရူးအမူးဖြစ်စရာပဲ”

“တော်စမ်းပါနော်”

“ဪ ... တကယ်ပါဆို”

“အဲဒီ ကိုအရှည်ကြီးကို နင်ပဲ ကြိုက်လိုက်”

“ဟဲ့ ... ငါ့မှ သူက မကြိုက်တာ၊ အရပ်ကြီး အလွန်အကျွံရှည်တာက
လွဲရင် ကိုမင်းဇော်က အားလုံး ဝတ်ပါတယ်ဟယ်၊ နင်က စိတ်ကူးထဲကို
မထည့်တာကိုက ခက်နေတာ”

“ကဲ ... မုန့်စားမှာ သာ စားစမ်းပါ၊ စကားကြောကို ဖြတ်တော့၊ နင်
အတန်းပြန်ဝင်ရဦးမှာ မဟုတ်လား”

“အေး ... ဟုတ်သားပဲ”

ခုမှ နာရီကြည့်ကာ ပန်းဖူး ပါးစပ်ပိတ်သွားပါသည် ။

မြိုင်ကြော့လည်း ဆန်းဒေးမှာ တွေ့ကြဖို့ ချိန်းကာနှုတ်ဆက် ပြန်
လာခဲ့သည် ။

★